

ЖИТИМЕМО З ВІРОЮ В ДУШІ ТА З НАДІЄЮ НА МАЙБУТНЄ

Сенат МТФ продовжує сіяти проміння доброчинності у Запоріжжі. Наш постійний натхненник Вікторія Миколаївна Косенко запропонувала допомогти в будівництві храму у Бородинському мікрорайоні. Це чудовий спосіб використати бурхливу енергію нашої студентської молоді. І охочих виявилось чимало.

Протоієрей отець Володимир, майбутній настоятель храму Іоана Богослова, дванадцять років тому закінчив Одеську семінарію, потім служив дияконом в Андріївському соборі, і ось нарешті втілює свою давню мрію – побудувати храм. В день будівництва нами керував отець Роман. Хлопці займалися важкою роботою. Зруйнували та розібрали невелику будівлю, яка заважала, майже за годину. Отець Роман і отець Володимир дуже зраділи і, чесно кажучи, дуже здивувалися швидкості, з якою хлопці виконали завдання. А ми з дівчатами зайнялися більш копітким заняттям. Хтось пожертвував храму цвяхи, мені не відомо, скільки мішків вже було розібрано до нас, але нам дісталася трохи більше половини мішка цвяхів різного розміру. Ми їх розсортували і відчули себе Попелюшками. При наступній зустрічі отець Володимир висловив нам окрему подяку від чоловіка, що займався сортуванням цвяхів до нас. Нам було трохи простіше виконувати цю роботу в компанії з трьох осіб, веселіше, ніж самому, та ще й під сонцем. Ще ми дізналися, що за всіх, хто бере участь у будівництві цього або будь-якого іншого храму, молитимуться поки стоятиме споруда. Поза сумнівом, ми цьому дуже зраділи.

Коли нашому погляду постав цей храм удруге, ми затамували подих від здивування — зовні будівництво вже майже завершене! Дуже красива, середніх розмірів споруда. Хоч будівельні роботи продовжуються — чисто, як зовні так і всередині. Один з наших хлопців вирішив, що його вінчання відбуватиметься саме в цьому храмі, а отець Володимир поділився з нами, що перших п'ять хлопчиків хреститиме він особисто.

Коли здійснюються мрії...

Коли ми почали просуватися по території храму, отець Володимир дещо розповів про цю святу споруду. Храм виконаний у венеціанському стилі, а названий на честь одного з дванадцяти апостолів Іоана Богослова.

Іоан Заведеїв з братом Яковом Зеведеївим були одні з найближчих до Ісуса. Апостол Іоан прожив на Землі більше 100 років, а він був єдиним живим апостолом, який бачив Ісуса Христа під час його земного життя. Решта апостолів у цей час вже всі померли мученицькою смертю. Вся християнська Церква глибоко шанувала апостола Іоана, як тайнозсерця долі Божої. На іконах святий апостол Іоанн зображується з орлом — символом високого обширу його богословської думки.

Будівництво храму почалося вже давно. Тільки на оформлення землі пішло більше чотирьох років. Звичайно, потім Владика Запорізький і Мелітопольський дав благословення отцеві Володимирі для будівництва храму і порадив на чию честь його можна назвати. Безпосередньо будівництво здійснювалося завдяки спонсорів з Донецька.

Оскільки храми будуються з розрахунком на кілька сотень років, а з реставрацією і того більше, прагнуть використовувати здебільшого матеріали найміцніші й натуральні.

Ми відзначили декілька цікавих фактів будівництва. У землю під фундамент були увігнані 29-метрові палі. Площа біля храму вислана кам'яною бруківкою, а нижня частина будівлі ззовні обкладена натуральним каменем. Також нашу увагу відразу привернув сякий хрест, вже зведений на купол. Його робили майстри Почаївської лаври (Західна Україна). Висота хреста 5 метрів, а поверхня покрита позолотою. Усередині храм містить один поверх, та великий балкон посередені для розташування церковного хору. Наразі готується місце під іконостас, подіум для нього відливається з бетону, а під іконостасом розташовані мощі святих. Стіни розписуватимуть наші місцеві запорізькі майстри. Урочисте відкриття храму заплановане до Великодня 2010 року. Але вже зараз проходять молебні та панахиди в неділю о 12.30.

Дні пам'яті Іоана Богослова відзначають 21 травня і

У Бородинському мікрорайоні Запоріжжя на розі вулиць Дніпровські пороги і Товариською будується храм на честь святого апостола та євангеліста Іоана Богослова. Урочисте відкриття храму заплановане до Великодня 2010 року.

9 жовтня. Це дні його народження та смерті. Смерть у християнстві вважається теж народженням, оскільки символізує перехід людини в інший духовний стан.

Неймовірно, наскільки близька до церкви може бути молодь, навіть якщо не відвідує храм щонеділі. Все одно це невід'ємна частина нашого життя в той або інший його період.

Подяки: Косенко Вікторії Миколаївні за організованість, працю і бажання зробити Світ навколо себе краще. Отцеві Володимирі за можливість допомогти, за цікаві розповіді, за надання транспорту. Отцеві Роману за керування будівництвом, за цікаві й корисні розповіді та повчання. Усім тим, хто взяв участь у цій благородній справі. Ми раді, що ними виявилися не тільки студенти сенату.

*Працювала над текстом
Людмила П'ЯТАК, МК-09С*

*Контактний телефон настоятеля
храму отця Володимира 8-067-955-12-63
(адже запорізькі живуть не лише
в Запоріжжі!)*

(Початок на стор. 6)

...«Це мені?», «А чому з тобою так весело?», «Ти куди?», «Вже йдеш?». Я намагався донести до них, що мені вже час, на нас чекає водій, але мені здалось, що вони розуміють тільки питання. І тоді я вирішив спитати їх: «Як я можу вам допомогти?». У відповідь знов запити: навіщо допомагати, чим ти хочеш допомогти, чи в нас щось не так?.. Я не наважився сказати, що у них щось не так, та й не зміг би. Вони не знають, що таке звук, слово, пісня, деякі не мають і гадки про те, що таке сім'я! Ми можемо лише співчувати тому, що для них частина нашого дивовижного світу є недоторканою...

У них не має образи на цей світ, здавалось, що вони щасливі, й співчуття тут недоречно. Але вони все ж таки мучили моє серце.

Від того, що я не можу всиновити їх усіх, що не можу виликувати, від того, що я не Господь Бог, щоб виправити цей світ.

Але щось я все ж таки зробив, я подарував... Тут варто знов перейти на «ми». Ми подарували свято цим дітям, ми подарували ним надію, ми прийшли з незнайомого їм світу і провели маленьку екскурсію по ньому.

*Назар ШМАТКО,
ЕС-07-2д*

ОСІННІЙ ВЕРНІСАЖ ГАЗЕТ ВІДБУВСЯ ВЗИМКУ

Несподіваний карантин цієї осені змінив термін проведення щорічної, вже V Всеукраїнської виставки молодіжної преси «Молодіжний акцент-2009». Як і в минулі роки, нарівні з друкованими виданнями 14 областей України, газета «Академія» взяла участь у цьому форумі.

Вручаючи на сцені Палацу творчості дітей та юнацтва диплом учасника представникові ЗДІА незмінному репортерів газети Сніжані Гуськовій, голова Комітету у справах сім'ї та молоді Запорізької міської ради Ігор Філіпенко сказав: «...Щоб наступного разу вийшла на сцену за кубком переможця!» Ми не стали нагадувати

Ігорю Сергійовичу, що подібний кубок вже прикрашає редакцію нашої газети.

Під час майстер-класів, які проводять для учасників «акули пера» з різних областей країни, член конкурсної комісії керівник інформаційно-аналітичного відділу Чорнобильської АС Майя Феліксівна Руденко тепло відгукнулася про зміст і дизайн газети «Академія». Вона схвалила зусилля колективу за минулий рік щодо подальшого вдосконалення газети.

Хочеться підкреслити, що, беручи участь у подібних заходах, редакція газети ставить за мету не лише набуття журналістського досвіду кореспондентами видання та чергову презентацію нашої красуні-газети. Багато уваги ми приділяємо проведенню профорієнтаційної роботи (як говорять, користуючись випадком, передаю привіт своїм рідним і близьким!) серед учасників. Цього року ними були колеги з міст і смт Запорізької області, міст Житомир, Артемівськ, Збараж, Черкаси, Вінниця, Севастополь, Ясиновата, Полтава, Хмельницький, Луганськ та інших... Одним словом, працюючи на виставці, колектив редакції поєднував корисне з корисним. А у відповідь чулося лише приємне!..

Сподіваємося, ні, впевнені, що в наступаючому році кількість наших репортерів збільшиться удвічі та ми нарешті знайдемо спортивного журналіста! І ще одне, що постійно турбує мене як редактора. Не хотілося, щоб наше видання розглядалося виключно як суспільно-політичне, покликане висвітлювати та вирішувати гострі нагальні проблеми. Поки що в нашому ВНЗ відсутній музей академії, хотілося б, щоб читачі сприймали іміджеве видання ЗДІА як літопис історії навчального закладу. І не соромилися брати участь у його написанні!

З Новим роком всіх вас!!!

**Редактор газети
Н. ЮСУПОВА**

Кожен з вас, дорогі читачі, наділений талантом! Кожен! Головне в житті — розгледіти його та дати можливість розкритися. На мій погляд, саме це і трапилося в житті автора статті. Перу Сніжани належить чимала кількість цікавих і актуальних публікацій. Вона, на мій погляд, провідний репортер в редакції.

А про талант робить висновки самі...

Головне – не збитися з вірного шляху

Ким тільки я не мріяла стати в дитинстві! Як і більшість дівчат, мене приваблював подіум, спалахи фотокамер, море шанувальників... Ех, та тільки у природі було своє бачення на це, і вона не наділила мене модельним зростом. Згодом я вже мріяла стати лікарем, рятувати людське життя, оздоровлювати нашу націю, бути корисною всім і всюди. Трохи подорослішавши, я почала задумуватись над тим, що змогла б стати чудовим вихователем у садочку чи вчителем, адже я так люблю дітей. Та зараз, спостерігаючи за сучасними «квіточками» життя, я дякую Богу, що відвадив мене від цього кроку. І так можна без кінця перераховувати професії моїх дитячих мрій. Та що з цього вийшло? Я студентка металургійного факультету. Про таке я точно й мріяти не могла, але в жодному разі на це не скаржусь. Адже не професія прикрашає людину, а людина – професію.

Чи вірите ви в долю? Я іноді просто вражена її грою з моїм життям. Саме вступ до інженерної академії дав мені змогу зрозуміти, який шлях наймиліший моїй душі. Я хочу стати журналістом. І я буду ним!

Завітавши до редакції нашої рідної газети «Академія» на першому курсі, я навіть гадки не мала, що так легко зможу стати кореспондентом. Адже

я ніколи не писала статті, не задумувалась над якістю зроблених мною фото та навіть навичок спілкування як таких в мене не було. Та мені просто посміхнулися і дали шанс спробувати розкрити свої можливості. Що з цього вийшло? Робіть висновок самі!

11 грудня цього року доля знову нагородила мене. Мені випала надзвичайна можливість побувати на виставці молодіжної преси «Акцент». Я вперше відвідала виставку такого характеру, хоч цього року їй виповнилося 5 років. Йшла туди з величезною цікавістю.

«Майстри пера» зібралися на запорізькій землі з 14 регіонів України. Зустріч з такими талановитими, творчими, цікавими людьми подарувала мені море емоцій і задоволення. Вони здатні помічати речі, про які ви навіть і не здогадувалися, їх хвилює кожна подія, кожна проблема нашого життя. Люди, які перебувають в постійному русі.

Для них немає різниці між днем і ніччю. Бо коли потрібно донести інформацію до вас, любі читачі, вони не знають втоми. Вміти зацікавити, яскраво зобразити ту чи іншу подію, а ще залишитися чесним і справедливим дано далеко не кожному.

Безперечно, що всі професії важливі та всі між собою пов'язані тією чи іншою мірою. Але завдяки виставці молодіжної преси я в котре впевнилася, що йду вірним шляхом. І нехай я ще не маю цього почесного звання «журналіст», бо ще потрібно вчитися і ще раз вчитися, та я знаю, чого я хочу від нашого бурхливого життя, і хай невеликими та впевненими кроками йду до своєї мети.

Я стану журналістом! Адже той, хто володіє інформацією – володіє світом.

Сніжана ГУСЬКОВА, МЧ-07-1а

Дев'ять переваг новорічної ялинки перед жінкою

1. Ялинка не впадає в істеріку, якщо ви зв'яжете її й кинете в багажник авто.
2. Можете дивитись футбол хоч цілий день – ялинка не заплаче.
3. Ялинка не ревнє до інших ялинок.
4. Якщо ви втомилась від новорічної ялинки, можете прив'язати до машини й завезти світ за очі.
5. Ялинка не розгнівається, якщо ви зазирнете їй під гілля.
6. Ялинка не засмутиться, якщо ви ненароком розіб'єте одну з її прикрас.
7. Новорічна ялинка не заперечуватиме, якщо ви матимете штучну ялинку.
8. Ялинка не буде проти, якщо ви використаєте е-к-з-о-т-и-ч-н-і іграшки.
9. Новорічній ялинці все одно, скільки ялинок у вас було до неї.

